

Physics of Consciousness

Fyzika vědomí

Jedna z věcí, které unikly jak vědcům, tak psychologům, je definice podstaty vědomí. Existuje mnoho fyziků a neurologů, kteří zvýšenou měrou směřují svou pozornost na vědomí, nebo řečeno jiným způsobem, odhalují nejzákladnější jádro života.

Rozdělili jsme atom, poslali bezobslužné vozítko na Mars a většina z nás nosí v kapse ekvivalent superpočítače. A přitom stále nevíme, co jsme jako forma vědomí. To tajemství je hluboké a trochu znervózňující zároveň.

Proč tomu tak je? Jak můžeme vytvářet tak dokonalé technologie a přitom stále nechápat základní skutečnost toho, kdo jsme?

Lidské vědomí je sjednocením mnoha úrovní. Když jdeš dostatečně do hloubky, dostaneš se do identity jádra, která nemá ani dimenzi ani hmotu. Pro většinu z nás je *duše* pouze abstraktní pojem pro něco, co bychom mohli definovat s větší přesností později a pokud budeme mít opravdu štěstí, tak i zažívat.

S příchodem fraktální geometrie, teorie superstrun, kvantových polí a mocných nových nástrojů jako je hadronový urychlovač vědci oloupávají vrstvy přírodního světa, hledajíce přitom sjednocující principy, které by soudržně vysvětlily fungování vesmíru (či multivesmíru).

Jak vědci pronikají do hloubky, nalézají důkaz světa, který je matematicky strukturovaný s takovou složitostí, že to vypadá, jako by byl navržen. Ale kým nebo čím? A co je snad ještě důležitější - proč?

Důležitým tématem Tvůrců Křídel je Velký Portál - nevyvratitelný vědecký objev lidské duše. Tento objev podle Tvůrců Křídel leží asi 60-70 let v naší budoucnosti. Technologové a někteří vědci to nazývají jako singularita - čas, kdy strojová inteligence překoná inteligenci lidskou. Nicméně materiály Tvůrců Křídel popisují tuto událost docela jinak.

Velký Portál se přihodí, když technologie - jako mocné čočky - odhalí lidskou duši a potom bude distribuovat toto odhalení prostřednictvím internetu tak, aby každý mohl vidět a zakoušet své kvantové jáství. Objev lidské duše signalizuje významný pilíř pro lidský druh. Není v lidské historii jiný objev, který by měl tak zásadní význam.

Objevení Svrchovaného Integrálu je sice základním cílem těchto materiálů, ale při jeho dosahování bude překonáno neuvěřitelné množství falzifikací, šumu, klamů, nevědomosti a nefunkčních systémů víry. Nová fyzika a z ní vycházející technologie odhalí naše nitra, ale bude zde také nebývalý odpor. Velký Portál není ničím méně než kolapsem našich kolektivních mytologií a systémů víry.

Nová fyzika vědomí bude méně o odhalování toho, čím jsme v našem vnitřním jádru a více o omezeních, která svazovala naše vědomí skrze biologické a sociální programování. Tyto vazby vytvořily náš vjem oddělenosti a izolace od našeho multivesmíru, což obratem učinilo naše současné náboženské mytologie a materialismus neodolatelným.

Úryvek o Vědomí

Následuje úryvek z románu Jamese Mahu: *Skladatel počasí, Zrození bitevního pole*. Tato konkrétní pasáž se týká toho, jak Vědomí hovoří k lidské mysli:

Jsem si docela jistý, že ty věříš, že mě znáš a já jsem přitom tajemstvím světa. Jsem tak utajený, že když se po mně ptáš, díváš se do zrcadla a přitom nevíš, že jsem byl zaměněn za podvodníka. Já jsem se přizpůsobil neviditelnosti. Ty jsi byl kojen párou preludu tak dlouho, že ses stal jeho součástí; nerozeznatelný od něj.

Vědomí. To je to, čím jsem. Samozřejmě, to můžeme říci všichni, ne? Ale to, co činí mé vědomí unikátním - kromě mého ctěného jména - je to, že když se objevím v těle, v lidském nástroji, nepletu si tento nástroj se sebou samým.

Jak vy, co jste studovali záležitosti vědomí, všichni víte, není mne snadné upřesnit. Ve skutečnosti mě nikdy nikdo neupřesnil. Filozofové, fyzikové, biologové, chemikové, proroci, dokonce i kosmologové se mě snažili odhalit. Jejich mapy pokladů jsou zdobeny intelektuálními symboly vyšší matematiky; jejich duhy se noří do tří-librové hmoty želatiny, která ospravedlňuje jejich hosta; jejich písemnosti si mě představují. Ale já sám zůstávám záhadou. To by ti řekli všichni, pokud by byli čestní. Můžou přijít až k propasti, můžou se dívat do mého obličeje a přitom vidět něco, co se nedá spočítat.

To jsem já! Já se nedám spočítat.

Jak by mohl pozorovatelný vesmír, který má rozlohu 28 miliard světelných let, být obsažen v mozku, který je 15 centimetrů dlouhý? Jak jsem již řekl, já jsem nespočítatelný.

Vědomí není vnější, externí. Není fyzické. Není vlastněno něčím dočasným nebo prostorovým.

Můžeš reportovat o mých účincích. Můžeš upřesnit nervové cesty, oblasti mozku, které dělají toto či tamto, ale ten, kdo zažívá, totiž *já*, v tom nejsem obsažen. Subjektivní étery se zvětšují s mou nevnímátností.

Víš, proč jsem oděn v mýtu? Protože představivost je jedinou pomůckou lidského nástroje, kterou mě může vnímat. Jsem jako vesmír před dobou Galilea; čekající na dalekohled.

Také existuje víra, ale víra je snadno manipulovatelná těmi věcmi, jež se nazývají náboženství a věda. Tak například, já jsem vědomí. Já nejsem jméno, osoba, pohlaví, rasa, ani nejsem svázaný s časem nebo místem. Pokaždé, když někdo manévruje svou víru k nějakému jménu nebo osobě, tak mě rozděluje. V okamžiku, kdy jsem rozdělen, přestávám existovat vcelku.

Když plně vstoupím do nějaké osoby a ona mě vtělí, často je tato osoba tak či onak perzekuována. Já to tak nezamýšlím - přitahovat persekuci. To je jedno z rizik mé přítomnosti, protože většina lidí, když mě chce vidět vystupovat v lidském nástroji, tak mě chtějí vidět pouze v *jednom* lidském projevu. Je v pořádku, když jsem v Ježíši, ale nemůžu být také v Mohammedovi nebo Buddhovi nebo Krišnovi a určitě ne v tobě. Je snazší, když jsem vlastněn a provozován jedním náboženstvím.

Já však nedovolím, abych se stal nějakou značkou či cejchem. Nastrčené loutky jsou produkovány fanatiky, ale já ve skutečnosti nemůžu být označován či oceňován, ani vlastněn. To jsem již řekl, já vím, ale v případě, že tu byly nějaké přetrvávající pochyby, tak teď je můžeš zrušit.

Vědomí transcenduje všechnu lidskou ctižádost. Přečti si to znovu, já počkám. Dovol, abych to pro tebe interpretoval. Je to důležité, proto se chci ujistit, že tomu rozumíš. Všechny lidské ctižádosti, které můžeš definovat jako láska, pravda, krása, víra, Bůh, dobro, teorie všeho (musím

začlenit něco pro mé vědecké přátele), to všechno jsou dualistické koncepty. Páchnou polaritou. Vezměme jednu jako příklad. Vyberu Boha, protože to je nejtěžší. Můžeš inklinovat k tomu, že za protipól Boha považuješ Satana, ale já navrhuji něco trochu méně osobního: oddělenost.

Bůh je konceptem sjednocení. Bůh je univerzální otec, jehož jsme všichni dětmi. Takže Bůh je sjednocující síla. Stvořitel. Síla, která je Prvotní Příčinou a Prvotním Zdrojem. Ale všechny tyto koncepty jsou těhotné polaritou. Jestliže předpokládáme existenci sjednocujícího stvořitele, pak také musíme zařadit rozdělujícího ničitele?

A to je to, co říkám, vědomí není součástí tohoto konceptu, kterému říkáme dualita. Dokud se skrz to nedostaneš, nemůžeš mě vidět. Opravdu.

Slyším tvé myšlenky, které zezadu křičí. “Jak to uděláme?”

Dokonce i v této myšlence vidíš cestu, vzorec a dualita je tu.

Vím, že je to těžké. Vím, že jdete proti zdi, někteří častěji než jiní, ale všichni se té zdi někdy dotknete. Jediné, co vám můžu říci, abyste nebyli zoufalí, když mě nevidíte. Já tu jsem stále. Vzpomínáte na ten dalekohled jménem představivost? Použijte ho. Použijte ho, než jdete spát. Použijte ho, když si zapisujete své nejnvtřnější myšlenky. Použijte ho, když se díváte do očí druhých. Použijte ho, když mluvíte se svými dětmi. Používejte ho tak často, jak to jde. A je možné, že i tak mě stále nikdy nenaleznete, ale to je tím, jak již jsem říkal, že jsem tajemstvím světa.

Budu s tebou sdílet malé tajemství, i přesto, že nemůžu sdílet sebe.

Já jsem my jsme, to je nejbližší sbírka slov, která mě popisuje.

Byl jsi učen tomu, že jsi izolovanou životní formou, vnímající a přežívající vnější skutečnost, která je převážně stejná jako všichni ostatní. Že nejsi spojen s druhými, nebo jestli ano, pak se jedná o prchavou fantazii nějakého náboženského nesmyslu. Nezávisle na tvém dosaženém vzdělání, tyto dva pilíře tvého vzdělání tu jsou vždy jako základní zásady, skrze které se díváš na svět.

Máš svou představivost, své víry a své vzdělání. To jsou tvé nástroje, nikoliv moje. S těmito nástroji mě můžeš stopovat. Jestli jsi chytrý a vytrvalý, dokonce můžeš najít preludy, které ti přibližují mou identitu, obzvláště když započíš svou představivost.

Já však nejsem objekt k zabezpečení nebo získání. Nezískáš ani mě ani mé poznání. Já nejsem žádnou výhrou ve hře. Jak jsem již řekl, já jsem *tajemstvím* světa, a protože jsem tajemstvím, jsem prvním a posledním. Chápeš to, co jsem právě řekl?

Já nejsem tvůj stvořitel.

Přemýšlej o tom. Kdybych tě vytvořil - tvé vědomí, pak by existoval čas, kdy ty jsi neexistoval. A kdybys byl stvořen, co potom vždy následuje? Správně, *destrukce*. Zrození a smrt. Cyklus. Já jsem vědomí; ve mně není žádný čas. A když není čas, já nemůžu tvořit, alespoň ne tak, jak lidé definují tvoření.

To je jeden z mých dalších problémů... *slova*. Je to jako plavat na dno bahnitého rybníku kvůli počítání hvězd na obloze. Proč by to někdo dělal? A my přitom mrháme slovy, jako by mohla vyslídít otevřenou šterbinu v bezešvé realitě. Nemůžou.

Slova nemůžou být přesvědčivá, ani inspirující, zato můžou dobře uvěznit. Ach ano, v tom jsou velmi dobrá. Nemyslím to nutně špatně. Můžeš všechno nechat volně běžet, lážo plážo. Slova vhnějí lidské nástroje na pastviny. Je to způsob, jak organizovat druh. Vím, že to zní chladně a odtažitě. Není to tak myšleno, ale musím zde být pravdivý; je to proces a tento proces pokračuje podle plánu. A tento plán umožňuje vyvíjet, transformovat, transmutovat a informovat vědomí. Jistým způsobem to je zábava.

Můžeš se zeptat, “Proč by vědomí potřebovalo zábavu?” Odpověď je obsažena v mé jedině

deklaraci: Já jsem tajemství světa. Jestli mi to umožníš, pak také musíš umožnit, že objev výše řečeného bude jakousi hrou; a copak nejsou hry zamýšleny pro zábavu?

Lidé stále hledají tajemství - *mě* - a já se stále skrývám před nimi - *tebou*. Avšak kde se skrývám? Zřejmě odpověď je uvnitř lidského nástroje; konec konců, každý má vědomí. Ano, vím, že to není to stejné vědomí, ale to je tím, co činí hru zábavnou. Existuje podivná nehmatatelnost mé existence, která způsobuje, že mě hledáš. To je onen klíčový prvek dobré hry, který táhne celý druh, aby mě nakonec odhalil. Aby ukázal jedinou paží a zvolal: “*To* je to, čím všichni jsme!” Téměř slyším zrychlený dech, poskakující srdce, uctivou jednotu, když vyřknete tato slova v nepřilíš vzdálené budoucnosti.

Ted' bych se rád vrátil k mé otázce (kde se schovávám?). Předpokladem této otázky je, že se schovávám před tebou a jak jsem již řekl, to je pravda. Schovávám se. Ale skutečná otázka není ani tak *kde* se schovávám, jako *proč*.

Tato otázka je mi hledači často pokládána. Existují tací, kteří se mě snaží najít dříve, než mě najdou všichni. Oni věří, že jde o závod s cílovou čarou a smečkou běžců, kterou raději povedou, než budou následovat. A tady se dostáváme k té nejpodivnější části - čím více ke mně běžíš, tím lépe já se schovávám. Ted' to vůbec nedává smysl, že? Měl bych odměnit hledače, kteří se mě pokoušejí najít, tím, že bych jim dovolil spatřit malý kousek mne. Přitáhnout je blíže. Živit jejich zájem.

Ale jak již jsem vysvětlil, já nejsem objekt k získání. Já nejsem místem, na které můžeš jít. Jsem před tebou skryt tvou touhou zažívat mou projekci. Schovávám se před tebou, abys mohl být osvobozen od mojí skutečnosti zažívání sama sebe. Jsi jako potápěč, který se brzy vrátí na povrch či hladinu a sundá si svou výstroj - ploutve, potápěčský oblek, zátěžový pás, bezpečnostní nůž, kyslíkový přístroj, regulátor a masku - aby pocítil slunce, aby dýchal vzduch.

A já jsem trpělivý lodní kapitán, který očekává tvůj návrat na hladinu.

Kdybich se neskryl nad hladinou, ty by ses nikdy nepotopil.

Tímto jsem ti sdělil velké a přitom malé tajemství, které pochopí a ocení jen pár těch, kteří chodí po této zemi. Ačkoliv pokorně připouštím, že zatímco jsem ti dovolil vidět toto malé tajemství, nemůžu říci, že bys ho pochopil nebo prodchnul vesmír svým oceněním. Tyto kvality já nemůžu řídit a ani po tom netoužím, i kdybich mohl.

Pamatuješ, jak jsem prve říkal, že existuje proces a ten pokračuje podle plánu? Jednou z vlastností tohoto plánu, samozřejmě velmi klíčovou vlastností, je to, že já vůli nevlastním. Já netoužím po kontrole. Já umožňuji svobodnou vůli. Může se zdát, že to vyžaduje mimořádné množství důvěry, ale není tomu tak.

Když se lidské nástroje jdou potápět, já vím, že se vrátí na hladinu, když jim dojde kyslík. A nehledě na to, co se děje pod hladinou během jejich ponoru, když se vrátí do mého světa, jsou okamžitě vzkříšeny.

Vzkříšení nastane díky mému vědomí. Chápej, já mám proti vám jednu výhodu.

Já opravdu existuji.

Zdroj: <https://wingmakers.com/writings/physicsofconsciousness/>

Publikováno: <https://tvurcikridel.cz/texty/fyzika-vedomi/>

<https://tvurcikridel.blogspot.com/p/fyzika-vedomi.html>

Český překlad Ondřej Průzračný, srpen 2020

[TvurciKridel.cz](https://www.tvurcikridel.cz)

[TvurciKridel.blogspot.com](https://www.tvurcikridel.blogspot.com)